

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 253)

Sep (2) / 2017

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	9
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	18
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	27

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 73)

ஸ்ரீலக்ஷ்மீ தந்திரம் - இருபத்து ஒன்றாவது அத்யாயம்
(மந்திரங்களின் அமைப்பு)

சக்ர:-

1. சப்தார்த்த வ்யக்தி ரூபாயை ஷடத்வ பரிவர்த்திநி
அத்வாதீத அவபோதாக்யே நமஸ்தே ஹரிவல்லபே

பொருள் - இந்திரன் மஹாலக்ஷ்மியிடம், “ஸ்ரீஹரியின் பத்னியே! சொல் மற்றும் அவற்றின் பொருள் வடிவமாகவும், ஆறுவிதமான நிலைகளில் உள்ள ஸ்ருஷ்டியைக் கடந்தும், அனைத்துவிதங்களிலும் கடந்துள்ள ஞானமாகவும் உள்ள உனக்கு எனது நமஸ்காரங்கள்”, என்றான்.

2. வர்ணா: ப்ரகாசிதா தேவி யதாவத் ஸர்வஹதவ:

மந்திரமார்கம் இதாநீம் மே யதாவத் வக்தும் அர்ஹஸி

பொருள் - தேவீ! அனைத்தும் வெளிப்படுவதான சப்தம் குறித்து நீ எனக்கு விரிவாக உரைத்தாய். இப்போது எனக்கு மந்திரங்கள் குறித்து உரைப்பாயாக.

ஸ்ரீ:-

3. ஏக ஏவ பரோ தேவ: ஸ்ரீமாந் புருஷஸத்தம:

ஷாட்குண்யாம்போநிதிர் திவ: ஸர்வாத்மா ஸர்வதோமுக:

பொருள் – மஹாலக்ஷ்மி கூறத் தொடங்குகிறாள் : அனைத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்த புருஷனும், ஸ்ரீயாகிய என்னைக் கொண்டுள்ளவனும், ஆறு குணங்களின் கடலாக உள்ளவனும், திவ்யமானவனும், அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ளவனும் ஆகிய அவன் எங்கும் நிறைந்துள்ளான்.

4. தஸ்யாஹம் பரமா சக்திரஹந்தா ஸ்ரீரபேதிநோ

ஸர்வாதாரா ஸர்வசக்தி: ஸர்வஜ்ஞா ஸர்வதோமுகீ

பொருள் – ஸ்ரீயாகிய நான் அவனுடைய உயர்ந்த சக்தியாக உள்ளேன். அவனுடைய “அஹம்” என்னும் எண்ணமாக உள்ளேன். அனைத்தையும் தாங்கும் உயர்ந்த சக்தியாகவும், அனைத்தும் அறிந்தவளாகவும், எங்கும் நிறைந்தவளாகவும் உள்ளேன்.

5. மயி ப்ரகாசதே விச்வம் தர்பணோதரசைலவத்

போத ஏவ ஸ்வரூபம் மே நிர்மலநந்த லக்ஷண:

பொருள் – கண்ணாடியில் மலை ஒன்று ப்ரதிபலிப்பது போன்று, என் மூலமாகவே இந்த உலகம் ப்ரதிபலிக்கிறது. என்னுடைய ஸ்வரூமானது ஞானம் மற்றும் தூய்மையான ஆனந்தம் ஆகும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 253)

“அந்யமாவ வ்யாவ்ருத்தி:” என்பதற்கு வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். அதாவது “அந்யபாவ வ்யாவிருத்தி:” என்றால் “மற்றவற்றின் இருப்பு மறுக்கப்படுகிறது” என்றும் பொருள் கூறலாம். அதாவது இந்த அக்ஷரம் யாராலும் காணப்பட இயலாததாகவும், தான் அனைத்தையும் காண்பதாகவும், தன்னைத் தவிர உள்ள மற்ற அனைத்திற்கும் தான் ஆதாரமாகவும் உள்ளது; இது போன்று வேறு எந்த ஒன்றும் அக்ஷரத்தால் காணப்படாததாகவும், தான் அக்ஷரத்தைக் காண்பதாகவும், தான் அக்ஷரத்திற்கு ஆதாரமாகவும் உள்ளதாக அறியப்படவில்லை. இதனையே ப்ரு. (3-8-11) - ந அந்யத் அத: அஸ்தி த்ரஷ்டும் - இதனைக் காட்டிலும் காண்பவன் இல்லை- என்று கூறி வேறு எதுவும் உள்ளதை மறுத்தது; மேலும் அக்ஷரத்திற்கு ப்ரதாநம் மற்றும் ப்ரத்யகாத்மா ஆகியவற்றின் தன்மைகள் (அல்லது இவையே அக்ஷரம் என்று நிலை) என்பதையும் தள்ளியது.

மேலும் ப்ரு. (3-8-9) - ஏதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரசாஸநே கார்க்கி ததோ மநுஷ்யா: ப்ரசம்ஸந்தி, யஜமாநம் தேவா:, தர்வீம் பிதர: அந்வாயத்தா: - கார்க்கி! இந்த அக்ஷரத்தின் உயர்ந்த கட்டளையால்தான் மனிதர்கள் தங்களுக்குத் தானம் அளிப்பவர்களைப் புகழ்கிறார்கள், யாகம் செய்யும் எஜமானர்களைத் தேவர்கள் கொண்டாடுகிறார்கள், பித்ருக்கள் தங்களுக்கு அளிக்கப்படும் தர்வீ என்ற அவிர்பாகத்தைக் கொண்டாடுகிறார்கள் - என்றுள்ள வரி மூலமாக ச்ருதியிலும் ஸ்ம்ருதியிலும் விதிக்கப்பட்டதான யாகம், தாநம், ஹோமம் போன்றதான அனைத்துவிதமான கர்மங்களும் அக்ஷரத்தின் ஆணைக்கு இணங்கவே நடக்கின்றன என்று கூறப்பட்டது. இத்தகைய அக்ஷரம் பரப்ரஹ்மமாகிய புருஷோத்தமனாகவே இருக்க முடியும் என்று அறியலாம். மேலும் ப்ரு. (3-8-10) - யோவா ஏதத் அக்ஷரம் கார்க்கி அவிதித்வா அஸ்மிந் லோகே ஜுஹோதி யஜதே

தபஸ்தப்யதே பஹூநி வர்ஷ ஸஹஸ்ராணி, அந்தவ தேவாஸ்ய தத் பவதி; யோ வா ஏதத் அக்ஷரம் கார்க்கி அவித்த்வா அஸ்மாத் லோகாத் ப்ரைதி ஸ க்ருபயா: | அத ய ஏதத் அக்ஷரம் கார்க்கி விதித்வா அஸ்மாத் லோகாத் ப்ரைதி ஸ ப்ராஹ்மண: - கார்க்கி! யார் ஒருவன் இந்த அக்ஷரத்தை அறியாமல் இந்த உலகத்தில் ஆயிரக்கணக்கான வருடங்கள் ஆஹுதி அளித்தும், யாகம் செய்தும், தவம் செய்தும் வந்தாலும், அந்தச் செய்கைகள் அனைத்தும் அழிகின்றன (அல்லது பலன் அளிக்காமல் போகின்றன) கார்க்கி! யார் ஒருவன் இந்த அக்ஷரத்தை அறியாமல் இந்த உலகை விட்டுப் பிரிகிறானோ அவன் துக்கத்தையே அடைகிறான்; கார்க்கி! யார் ஒருவன் இந்த அக்ஷரத்தை அறிந்த பின்னர் உலகத்தை விட்டுப் பிரிகிறானோ அவன் ப்ராஹ்மத்தை அறிந்தவன் ஆகிறான் - என்று கூறப்பட்டது. இதன் மூலம் அக்ஷரத்தைக் குறித்து அறியவில்லையென்றால் ஸம்ஸாரமே மீண்டும் கிட்டுகிறது என்றும், அதனைக் குறித்த ஞானமே அம்ருதத்தை (மோக்ஷம்) அளிக்கிறது என்றும், இதனால் இந்த அக்ஷரம் என்பது பரப்ராஹ்மமே ஆகும் என்றும் உணர்த்துகிறது.

அக்ஷராதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 253)

சாஸ்த்ரங்களை மீறி தாங்கள் விரும்புகின்ற மந்த்ரங்களைக்

கைக்கொள்ளக் கூடாது

மூலம் - ஆனபின்பு பாஷ்யகாரருடையவும் தச்சிஷ்ய ப்ரவிஷ்யர்களுடையவும் உபதேசாநுஷ்டாநங்களிலே நிஷ்டையுடையார்க்கு ஆகம ஸித்தாந்த அநுவர்த்திகளான ஸம்ஹிதா விசேஷங்களில் ப்ரதிநியதமாகச் சொல்லும் மந்த்ரவிசேஷங்களைக் கொண்டு க்ரியா விசேஷங்கள் அநுஷ்டிக்கவொண்ணாது அதிகாராதிகளுக்கு அநுரூபமாகச் சதுர்வித பஞ்சராத்ரமும் விபக்தமாய் நிற்கும் நிலையும், வசந விரோதமில்லாவிடத்தில் அநுக்தமந்யதோ க்ராஹ்யம் என்கிற ந்யாயம் நடக்கும்படியும், நாலாச்ரமத்திலும் ப்ரஹ்மவித்யையும் மோக்ஷபலமும் உண்டென்று சாரீரகாதிகளிலே ஸமர்த்தித்தாற்போலே ஆகம ஸித்தாந்தாதிகள் நாலிலும் ஸாக்ஷாந்மோக்ஷோபாயமும் மோக்ஷ ப்ராப்தியும் உண்டென்றும் ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ரக்ஷையில் உபபாதித்தோம். இச்சாஸ்த்ரங்களில் வ்யவஸ்திதமாக விதித்தபடியொழியத் தந்தமக்கு ருசித்த மந்த்ரங்களைக் கொண்டு ஸர்வகர்மங்களையும் அநுஷ்டித்தால், ப்ராயச்சித்தாதிகளும் பரக்கச் சொல்லப்பட்டன. ஆனபின்பு, முக்தனாமளவும் ஸ்வாதிகாராநுகுணமாகச் சாஸ்த்ரம் சொன்ன கட்டளையன்றிக்கே கைங்கர்யம் பண்ண விரகில்லை.

விளக்கம் - ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், அவருடைய சிஷ்யர்கள், அவர்களுடைய சிஷ்யர்கள் என்று இப்படிப்பட்ட பரம்பரையில் உள்ளவர்களுடைய உபதேசங்கள் மற்றும் அவர்களுடைய விதிகளை எப்போதும் சிந்தையில் கொண்டபடி உள்ளவர்கள், ஸாத்வதம் போன்ற ஆக ஸித்தாந்தங்களுக்கே உரியதான ஸம்ஹிதைகளில்

கூறப்பட்டுள்ள மந்திரங்கள் மூலமாக தங்களுடைய கர்மங்களை இயற்றுதல் கூடாது. பாஞ்சராத்திரத்தில் உள்ளதான ஆகம ஸித்தாந்தம், மந்திர ஸித்தாந்தம், தந்திர ஸித்தாந்தம் மற்றும் தந்திராந்திர ஸித்தாந்தம் ஆகிய நான்கு ஸித்தாந்தங்களில், அந்தந்த அதிகாரிகளுக்கு ஏற்றபடியான வரையறைகள் உள்ளன. எந்தவிதமான தடைகளையும் கூறாத ச்லோகங்கள் உள்ள இடத்தில் மட்டுமே, ஒரு ஸித்தாந்தத்தில் கூறப்படாதவற்றை, வேறொரு ஸித்தாந்தத்திலிருந்து கைக்கொள்ளலாம் என்னும் விதியும் உள்ளது. நான்கு ஆசிரமங்களில் உள்ளவர்களுக்கும் ப்ரஹ்மவித்யை மற்றும் மோக்ஷம் ஆகியவை உண்டு என்று ப்ரஹ்மஸூத்ரம் முதலானவற்றில் கூறப்பட்டது போன்று, இந்த நான்கு ஆக ஸித்தாந்தங்களில் ஈடுபடுபவர்களுக்கும் மோக்ஷ உபாயம் மற்றும் மோக்ஷம் ஆகியவை உண்டு என்று பாஞ்சராத்திர ரக்ஷையில் கூறப்பட்டது. இந்தச் சாஸ்திரங்களில் அந்தந்த அதிகாரிகளுக்கு ஏற்ப விதிக்கப்பட்ட மந்திரங்கள் அல்லாமல், தங்களுக்கு விருப்பமான மந்திரங்கள் மூலமாகக் கர்மங்களை இயற்றுபவர்களுக்கு ஏற்றபடியான ப்ராயச்சித்தங்களும் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆகவே ஒருவன் முக்தி அடையும்வரை தன்னுடைய அதிகாரத்திற்கு ஏற்ப சாஸ்திரங்கள் கூறும் முறையை மீறி கைங்கர்யம் செய்தல் என்பதற்கு இடமில்லை.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 73)

180. பிரிந்த துன்பக்கடல் கடத்தும் விஷ்ணுபோதாந்ருசம்ஸ்யம் நாவாயிலே
நிழலெழும்.

வ்யாக்யானம் - (பிரிந்த துன்பக்கடல்) இத்யாதி. அதாவது “அன்புடையாரைப் பிரிவுறு நோய்” என்றும், “துன்பக்கடல் புக்கு” என்றும் சொல்லுகிறபடியே “எமராலும் பழிப்புண்டு அணிமுழிக்களத்துறையும் தம்மாலிழிப் புண்டு இங்கென்”, “தாந்தம்மைக் கொண்டகல்தல் தகவன்றென் றுரையீர்”, “மிகமேனி மெலிவெய்தி மேகலையுமீடழிந் தென்னகமேனி யொழியாமே திருமுழிக்களத்தார்க்கு தகவன்றென் றுரையீர்” என்கிறபடியே மேன்மேலும் ஆள் விடவேண்டும்படி தன்னைப் பிரிகையால் வந்த துக்க ஸாகரத்தை நிஸ்தரிப்பிக்கும் “விஷ்ணுபோதம் விநா நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி பராயணம்” என்கிற விஷ்ணு போதமான வவனுடைய, “ஆவாவடியா னிவனென் றருளாய்” என்று அபேக்ஷிக்கலாம்படி யிருக்கும் ஆச்சரித விஷய க்ருபையாகிற ஆந்ருசம்ஸ்யம் - “நாவாயுறைகின்ற” என்று அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற திருநாவாயிலே உள்ள நிற்கிற வஸ்துவின் ஸ்வபாவமிதுவோ வென்றறியலாம்படி அவ்வூரின் பேராலே நிழலெழுமென்கை. நாவாய் போலே யிருக்கிறவவன் வர்த்திக்கின்ற தேசமாகையாலே நாவாய் என்று ஊருக்குப் பேராயிருக்கிறதென்று கருத்து. விஷ்ணுபோதத்வ மித்தாலே ப்ரகாசித்தால் அதுக்குடலான ஆந்ருசம்ஸ்யம் தன்னடையே தோன்றுமிறே. “காருண்யே நாந்ருசம்ஸ்யேந” என்று விபஜித்துச் சொல்லி, “ஸ்தீ” ப்ரநஷ்டேதி

காருண்யம் ஆச்ரிதேத்யந்ருசம்ஸதா” என்கையாலே ஆந்ருசம்ஸ்யமாவது ஆச்ரித விஷய க்ருபை.

விளக்கம் - (பிரிந்த துன்பங்கடல்) - நாச்சியார் திருமொழி (5-4) - அன்புடையாரைப் பிரிவுறு நோய் - என்றும், நாச்சியார் திருமொழி (5-4) - துன்பக்கடல் புக்கு - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, திருவாய்மொழி (9-7-2) - எமராலும் பழிப்புண்டு அணிமூழிக்களத்துறையும் தம்மாலிழிப் புண்டு இங்கென் - என்றும், திருவாய்மொழி (9-7-9) - தாந்தம்மைக் கொண்டகல்தல் தகவன்றென் றுரையீர் - என்றும், திருவாய்மொழி (9-7-10) - மிகமேனி மெலிவெய்தி மேகலையுமீடழிந் தென்னகமேனி யொழியாமே திருமூழிக்களத்தார்க்கு தகவன்றென் றுரையீர் - என்றும் இவ்விதமாக மேன்மேலும் தூது விடும்படியாகத் தன்னைப் பிரிவதன் மூலம் ஏற்பட்ட துக்கம் என்ற ஸமுத்திரத்தை, (கடந்த விஷ்ணுபோதம்) ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - விஷ்ணுபோதம் விநா நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி பராயணம் - விஷ்ணு என்ற ஓடம் இன்றி வேறு ஸாதனம் இல்லை - என்பதற்கு ஏற்றபடி தாண்டுவிக்கின்ற விஷ்ணுபோதமாக அவனுடைய (ஆந்ருசம்ஸ்யம்) - திருவாய்மொழி (9-8-7) - நாவாயுறைகின்ற - என்று விரும்புவதற்கு ஏற்றபடியாக உள்ள அடியார்கள் விஷயத்தில் வெளிப்படும் க்ருபையாகும் என்பது; (திருநாவாயிலே நிழல் எழும்) - திருவாய்மொழி (9-8-7) - நாவாய் - என்பதற்கு ஏற்ப அவன் எப்போதும் வசிப்பதான திருநாவாய் என்ற திவ்யதேசத்தில் எழுந்தருளியுள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய தன்மை இத்தகையது என்று அறியும்விதத்தில் அந்த ஊருடைய பெயராலேயே வெளிப்படுகிறது (நாவாய் என்றால் ஓடம், படகு). அதாவது ஓடம் போன்றுள்ளவன் எப்போதும் அங்கு வசிப்பதால் “நாவாய்” என்று ஊருக்கும் பெயர் வந்தது. விஷ்ணுவின் ஓடமாக உள்ள தன்மை இதன் மூலம் வெளிப்படும்போது, அதற்குக் காரணமாக உள்ள அவனுடைய க்ருபை என்பதும் தானாகவே வெளிப்படுகிறது அல்லவோ? இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (15-49) - காருண்யே நாந்ருசம்ஸ்யேந - கருணையாலும் தனது அடியார்களிடம் காண்பிக்கும் அருளாலும் - என்று தனித்தனியாக உரைத்து, ஸ்த்ரீ ப்ரநஷ்டேதி காருண்யம் ஆச்ரிதேத்யந்ருசம்ஸதா - பெண் காப்பாற்றப்படவில்லை என்ற கருணையாலும், நம்மைச் சேர்ந்தவர்களைக் காப்பாற்றாமல் போனோமே என்ற அருளாலும் இராமன் வருந்தினான் - என்று

கூறுவதால், ஆந்ருசம்ஸ்யம் என்பது அடியார்களிடம் காணபிக்கப்படும் க்ருபை என்றாகிறது.

181. சரண்யமுகுந்தத்வம் உத்பலாவதகத்திலே ப்ரஸித்தம்.

வ்யாக்யானம் - (சரண்ய முகுந்தத்வம்) இத்யாதி. அதாவது, “சரணமாகுந் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான்” என்று கீழ்ச் சொன்ன விசேஷணத்தாலே எல்லார்க்கும் சரணவரணார்ஹனா யிருக்குமவனுடைய மோக்ஷ ப்ரதத்வம் “உத்பலாவதகே திவ்யே விமானே புஷ்கரேக்ஷணம், செளரிராஜமஹம் வந்தே ஸதா ஸர்வாங்க ஸுந்தரம்” என்கிறபடியே திருக்கண்ணபுரத்தில் உத்பலாவதக மென்கிற பேரையுடைத்தான திவ்யவிமானத்தில் நிற்கிற நிலையிலே எல்லாரு மறியலாம்படி ப்ரஸித்தமென்கை. முகுந்தத்வமாவது முக்தியூமி ப்ரதத்வம். “வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான்” என்கையாலே யாய்த்து இவரிப்படி யருளிச்செய்தது. பலமென்றும் மாம்ஸமாய் உத்பலரென்று மாம்ஸலதேஹரா யிருக்கையன்றிக்கே யிருக்கும் முமுக்ஷுக்களாய் “தேஷாம் மமாவதோ வாஸ முத்பலாவதகம் விது:” என்கிறபடியே அவர்களுக்கு ரக்ஷகனானவன் எழுந்தருளி நிற்கையாலே உத்பலாவதகமென்று அங்குத்தை திவ்யவிமானத்துக்குப் பேராகையாலேயாய்த்து மோக்ஷ ப்ரதத்வம் அந்த ஸ்தலத்திலே ப்ரஸித்தமென்கிறது.

விளக்கம் - (சரண்ய முகுந்தத்வம்) திருவாய்மொழி (9-10-5) - சரணமாகுந் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான் - என்று இதுவரை கூறப்பட்ட பலவிதமான சிறப்புகள் காரணமாக தங்களுடைய புகலிடம் என்று பற்றுவதற்கு ஏற்றபடி உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய மோக்ஷம் அளிக்கவல்ல தன்மை. (உத்பலாவதகத்திலே ப்ரஸித்தம்) உத்பலாவதகே திவ்யே விமானே புஷ்கரேக்ஷணம், செளரிராஜமஹம் வந்தே ஸதா ஸர்வாங்க ஸுந்தரம் உத்பலாவதகம் என்பதான திவ்ய விமானத்தில், தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்டவனும், அனைத்து அவயவங்களும் நேர்த்தியாக அமையப்பெற்று சுந்தரமாக உள்ளவனும் ஆகிய ஸௌரிராஜனை வணங்குகிறேன் - என்பதற்கு ஏற்ப திருக்கண்ணபுரத்தில் உத்பலாவதகம் என்ற பெயர் கொண்ட திவ்யமான

விமானம் நிற்கும் நிலை மூலம் அனைவரும் அறிவர். (முகுந்தத்வம்) - மோக்ஷத்தை அளிக்கும் தன்மை. திருவாய்மொழி (9-10-5) - வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான் - என்ற திருப்பாசரத்தை தனது திருவுள்ளத்தில் கொண்டதன் காரணமாகவே இவ்விதமாக அருளிச்செய்தார். உத்பலாவதகம் என்பதில் உள்ள பலம் என்பது மாமிஸம், உத்பலமர் என்பதால் மாமிஸ சரீரம் கொண்டவராக இல்லாமல், சரீரத்தை உலர்த்துவதன் காரணமாக விலக்கப்பட்ட மாமிஸத்தைக் கொண்டவராக, அத்தகைய சரீரத்தில் விருப்பம் இன்றி இருக்கின்ற முழுக்ஷுக்களைக் குறிப்பதாகும். தேஷாம் மமாவதோ வாஸ முத்பலாவதகம் விது: - முழுக்ஷுக்களைக் காப்பாற்றும் எனது இருப்பிடத்தை உத்பலாவதகம் என்பர் - என்பதற்கு ஏற்ப எழுந்தருளியுள்ளதால் அங்குள்ள திவ்யமான விமானமானது உத்பலாவதகம் என்று பெயர் பெற்றது. ஆகவே அந்த இடம் மோக்ஷம் அளிக்கும் இடம் என்று கருத்து.

182. மார்க்கபந்து சைத்யம் மோஹந்தே மடுவிடும்.

வ்யாக்யானம் - (மார்க்கபந்து சைத்யம்) இத்யாதி. அதாவது இப்படி மோக்ஷ ப்ரதனான தன்னுடைய ப்ரஸாதத்தாலே மோக்ஷபூமிக்குப் போவார்க்கு “காளமேகத்தை யன்றி மற்றொன்றிலம் கதி”, “ஆத்தன் தாமரையடியன்றி மற்றிலமரணே” என்னும்படி ஆப்தனாய் கூடக்கொண்டுபோம் மார்க்கபந்துவானவனுடைய, “சுரிமுழல் கமலக்கட் கனிவாய்க் காளமேகம்” என்றும், “அவனடி நிழல் தடம்” என்றும், “மரதக மணித்தடம்” என்றும் சொல்லும்படி யிருந்துள்ள ஸாம்ஸாரிக ஸகல தாபஹரமான சைத்யம்; அம்ருத ப்ரதாந ஸமயத்திலே அஸுரர்களை மோஹிப்பித்த விடமாகையாலே மோஹந் கேஷத்ரமான திருமோகூரிலே நிறைந்து நிலைபெற்றிருக்குமென்கை. மடுவிடுமென்றது “மரதக மணித்தடம்” என்கிற ஸமாதியாலே.

விளக்கம் - (மார்க்கபந்து) - இப்படியாக மோக்ஷத்தை அளிப்பவனாகிய அவன், தனது க்ருபை காரணமாக மோக்ஷம் அடைபவர்களுக்கு, திருவாய்மொழி (10-1-1) - காளமேகத்தை யன்றி மற்றொன்றிலம் கதி - என்றும், திருவாய்மொழி (10-1-6) - ஆத்தன் தாமரையடியன்றி மற்றிலம் அரணே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப

நம்புவதற்கு ஏற்றவனாகத் தன்னுடனே அவர்களை வழி நடத்திச் செல்லும் உறவினனாக உள்ளவனுடைய. (சைத்யம்) – திருவாய்மொழி (10-1-1) – சுரிகுழல் கமலக்கட் கனிவாய்க் காளமேகம் – என்றும், திருவாய்மொழி (10 -1-2) – அவனடி நிழல் தடம் - என்றும், திருவாய்மொழி (10-1-8) - மரதக மணித்தடம் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளதும், ஸம்ஸாரம் என்பதில் உழல்வதன் காரணமாக உண்டாகும் அனைத்துவிதமான துன்பங்களையும் போக்குவதும் ஆகிய குளிர்ச்சி. (மோஷுத்தே) - அமிர்த்ததை அளிக்கின்ற நேரத்தில் அஸுரர்கள் மயங்கும்படியாகச் செய்த இடம் இன்பதால் மோஹந சேஷத்ரம் என்ற பொருள் தருவதான திருமோகூரில், (மடுவிடும்) - நிறைவாக நிலை பெற்று நிற்கும்.

183. ஸஸைந்ய புத்ர சிஷ்ய ஸாத்ய ஸித்த பூஸுரார்ச்சனத்துக்கு முக நாபி பாதங்களை த்வார த்ரயத்தாலே காட்டும் ஸாம்யம் அநந்தசயநத்திலே வ்யக்தம்.

வ்யாக்யானம் - (ஸஸைந்யேத்யாதி) அதாவது “அமரர்கோனர்ச்சிக்கின்று அங்ககப்பணி செய்வர் விண்ணோர்” என்கிற ஸேநா ஸஹிதரான ஸேனைமுதலியாராகிற “யத்ர பூர்வே ஸாத்யா:” என்கிற நித்யஸூரிகளில் தலைவரான ஸாத்யருடையவும், “அமரராய்த் திரிகின்றார்கட்காதி” என்கையாலே புத்ரர்களான ப்ரஹ்மாதிகளாகிற ஸித்தருடையவும், “படமுடையரவில் பள்ளிபயின்றவன் பாதம் காண நடமினோ நமர்களுள்ளிர்” என்று இவருபதேசம் கேட்ட சிஷ்யர்களான பூஸுரருடையவும் அர்ச்சனத்துக்கு, திருமுகமும் திருநாபியும் திருவடிகளுமாகிற விவற்றை திருவாசல் மூன்றாலும் தர்சிப்பிக்கிற, நித்யஸூரிகள் ஸம்ஸாரிகள் என்று விசேஷம் பாரத ஸாம்யகுணம் திருவநந்தபுரத்தில் கண்வளருகிற ப்ரகாரத்திலே வ்யக்தமாயிருக்கும் மென்கை.

விளக்கம் - (ஸஸைந்ய ஸாத்ய) – திருவாய்மொழி (10-2-6) – அமரர்கோனர்ச்சிக்கின்று அங்ககப்பணி செய்வர் விண்ணோர் - எனப்படும் சேனையுடன் சேர்ந்துள்ள ஸேனைமுதலியார் என்பவராகிற புருஷஸூக்தம் – யத்ர பூர்வே ஸாத்யா: – எல்லையற்ற காலமாக இருந்துவரும் நித்யஸூரிகள் எங்குள்ளார்களோ - என்பதற்கு ஏற்ப நித்யஸூரிகளுடைய தலைவராகிய ஸேனைமுதலியார் என்னும் ஸாத்யர். (புத்ர ஸித்த) - திருவாய்மொழி (10-2-4) –

அமரராய்த் திரிகின்றார்கட்காதி - என்பதால் புத்ரர்களாக உள்ள நான்முகன் போன்ற ஸித்தர்கள். (சிஷ்ய பூஸூர) - திருவாய்மொழி (10-2-8) - படமுடையரவில் பள்ளிபயின்றவன் பாதம் காண நடமினோ நமர்களுள்ளிர் - என்பதற்கு ஏற்ப நம்மாழ்வாரின் உபதேசத்தைக் கேட்ட சிஷ்யர்களான அந்தணர்கள். இப்படியாக உள்ள இந்த மூவருடைய. (அர்ச்சனத்துக்கு) - அர்ச்சனைக்கு. (முகம் நாபி பாதங்களை த்வார த்ரயத்தாலே காட்டும்) - திருமுகம், திருநாபி, திருவடிகள் ஆகியவற்றை மூன்று திருவாயில்கள் மூலம் காண்பிக்கின்ற. (ஸாம்யம்) - நித்யஸூரிகள், ஸம்ஸாரிகள் என்ற வேறுபாடு இன்றி ஒரே போன்று வெளிப்படும் குணம். (அநந்தசயந்திலே வ்யக்தம்) - திருவனந்தபுரத்தில் கண்வளர்கின்ற விதத்தில் தெளிவாக வெளிப்படும் என்று கருத்து.

184. மோக்ஷ தாநத்தில் ப்ரணத பாரதந்த்ர்யம் வலம் மிக்க நதியிலே கரைபுரளும்.

வ்யாக்யானம் - (மோக்ஷ தாநத்தில்) இத்யாதி. அதாவது “அருள்தருவானமைகின்றானது நமது விதிவகை” என்றும், “விண்ணுலகம் தருவானாய் விரைகின்றான் விதிவகையே” என்றுமிப்படி ஸர்வஸமனானவன் ஆச்ரிதர்க்கு மோக்ஷ ப்ரதாநம் பண்ணுமளவில் அவர்கள் விதித்தபடி செய்வானாய் நிற்கிற ஆச்ரித பாரதந்த்ர்யம்; “வளம் மிக்க வாட்டாற்றான்” என்று ரக்ஷயவர்க்கம் குறைவற்ற தேசமாகையாலே அவனுக்கு ஸம்பத்து மிக்கிருக்கிற திருவாட்டாற்றிலே அமர்யாத்மாக ப்ரவஹிக்குமென்கை. கரை புரளுமென்று ஆறு என்கிற ஸமாதியாலே.

விளக்கம் - (மோக்ஷ தாநத்தில்) - மோக்ஷ தானத்தில் (ப்ரணத பாரதந்த்ர்யம்) - திருவாய்மொழி (10-6-1) - அருள்தருவானமைகின்றானது நமது விதிவகை - என்றும், திருவாய்மொழி (10-6-3) - விண்ணுலகம் தருவானாய் விரைகின்றான் விதிவகையே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்துவிதத்திலும் ஒரே போன்றுள்ள ஸர்வேச்வரன் தனது அடியார்களுக்கு மோக்ஷம் அளிக்கும்போது அவர்கள் கூறியபடி செய்வனாக நிற்கின்ற அடியார்களுக்கு வசப்பட்டுள்ள தன்மை என்பது, (வளம் மிக்க நதியிலே) - திருவாய்மொழி (10-6-3) - வளம் மிக்க வாட்டாற்றான் - என்பதற்கு ஏற்ப பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய பொருள்கள் சிறிதும்

குறைவில்லாமல் உள்ள திவ்யதேசம் என்பதால் அவனுக்குச் செல்வம் மிகுதியாக உள்ளதான திருவாட்டாறு என்ற திவ்யதேசத்தில், (கரை புரளும்) – கரையைக் கடந்து புரண்டு ஓடும். “வாட்டாறு” என்பதில் உள்ள ஆறு என்பதன் காரணமாக “கரை புரளும்” என்கிறார்.

185. த்யாஜ்ய தேஹ வ்யாமோஹம் மருள்கள்கடியும் மயல்மிகு பொழிலிலே தழைக்கும்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, முமுக்ஷுக்களுக்கு த்யாஜ்யமான தேஹத்தில், சரம தேஹமாகையாலே, மஹிஷியுடைய உச்சிஷ்டத்தை விரும்பும் ராஜபுத்ரனைப்போலே “வஞ்சக் கள்வனாய் நெஞ்ச முயிருமுள் கலந்து”, “மாயவாக்கையிதனுட் புக்கு” என்கிறபடியே இதின் தோஷம் பாராமல் உள்புக்கு, “திருமாலிருஞ்சோலை மலையே” இத்யாதிப்படியே உகந்தருளின நிலங்களெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை இதிலேகதேசத்திலே பண்ணி, “மங்கவொட்டு” என்று கால்கட்டி விடுவிக்க வேண்டும்படி அவனுக்குண்டான வ்யாமோஹம் “மருள்கள் கடியும் மணிமலை” என்று ஸர்வருடையவு மஜ்ஞானத்தை ஸவஸநமாகப் போக்குமதாய், “மயல்மிகு பொழில்சூழ் மாலிருஞ்சோலை” என்று போக்யதா ப்ரகர்ஷத்தாலே போக்தாக்களைப் பிச்சேற்றவற்றான சோலையை யுடைய தெற்குத்திருமலையிலே ஸம்ருத்தமாய்ச் சொல்லுமென்கை. (பொழில்) என்கிற ஸமாதியாலேயாய்த்து (தழைக்கும்) என்றது.

விளக்கம் - (த்யாஜ்ய தேஹ வ்யாமோஹம்) - முமுக்ஷுக்களால் கைவிடத்தக்கதான சரீரத்தில் பிறவிகள் முடிகின்ற சரீரம் என்பதால், மனைவியின் எச்சிலை விரும்பும் அரசகுமாரன் போன்று, திருவாய்மொழி (10-7-1) – “வஞ்சக் கள்வனாய் நெஞ்ச முயிருமுள் கலந்து – என்றும், திருவாய்மொழி (10-7-3) – மாயவாக்கையிதனுட் புக்கு - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப இப்படிப்பட்ட சரீரத்தின் தாழ்வை நோக்காமல் இதன் உள்ளே புகுந்து திருவாய்மொழி (10-7-8) - திருமாலிருஞ்சோலை மலையே – என்பதற்கு ஏற்ப மிகவும் விருப்பத்துடன் எழுந்தருளியுள்ள திவ்யதேசங்கள் அனைத்திலும் கொண்டுள்ள விருப்பத்தை இந்தச் சரீரத்தில் வைத்து திருவாய்மொழி (10-7-10) – மங்கவொட்டு - என்பதற்கு

ஏற்ப அவனைக் கால்கட்டி மட்டுமே விடுவிக்கவேண்டும்படியாக அவனுக்கு ஏற்பட்ட காதல்மயக்கம் என்பது : (மருள்கள் கடியும்) - திருவாய்மொழி (1-7-7) - மருள்கள் கடியும் மணிமலை - என்பதற்கு ஏற்ப அனைவருடைய அறியாமை என்பதை அடியுடன் நீக்குவதாகவும், (மயல்மிகு) - திருவாய்மொழி (2-10-3) - மயல்மிகு பொழில்சூழ் மாலிருஞ்சோலை - என்பதற்கு ஏற்ப இனிமையின் மிகுதி காரணமாகக் காண்பவர்களை மயங்கும்படிச் செய்வதாகவும் உள்ளதான (பொழிலிலே) - சோலைகள் நிறைந்த தெற்குத் திருமலையில் (தழைக்கும்) - நிறைவாக இருக்கும். "பொழில்" என்பதன் காரணமாக "தழைக்கும்" என்கிறார்.

186. அங்கீகரிக்க அவகாசம் பார்க்கும் ஸ்வாமித்வம் பெருநகரிலே பேர் பெற்றது.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, "திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றேனென்னத் திருமால் வந்தென்னெஞ்சு நிறையப் புகுந்தான்" என்று ஸ்வாங்கீகாரத்துக் குடலான ஸுக்ருத லவமில்லாதாரையும் மடிமாங்காயிடுமாப்போலே "என்னுரைச் சொன்னாய்" இத்யாதியான அஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்களை யாரோபித்தும் அங்கீகரிக்கக்கிடம் பார்க்குமவனுடைய ஸ்வாமித்வம் : "பெருநகரவணை மேல்" என்று கண்வளர்ந்தருளுகிற திருப்பேர் நகரிலே ப்ரஸித்தமாய்த்தென்கை. ஆக திருப்பதிகள்தோறு மோரோ குணம் ப்ராதாந்யேந ப்ரகாசிக்கு மென்னுமிடம் இவரநுஸந்தித்த திருப்பதிக ளெல்லாவற்றிலும் தர்சிப்பித்தாராய்த்து.

விளக்கம் - (அங்கீகரிக்க அவகாசம் பார்க்கும்) - திருவாய்மொழி (10-8-1) - திருமாலிருஞ்சோலைமலை என்றேன் என்னத் திருமால் வந்தென்னெஞ்சு நிறையப் புகுந்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப தன்னுடைய ஏற்றுக்கொள்ளும் தன்மைக்கு ஏற்றவிதத்தில் புண்ணியங்கள் ஏதும் இல்லாதவர்களாக இருந்தாலும், மடிமாங்காய் அளிப்பது போன்று, "எனது ஊரை உரைத்தாய்" என்பது போன்றதான அறியாமல் செய்த புண்ணியங்களையும் அவர்கள் மீது ஏற்றிக்கொண்டு அங்கீகரிப்பதற்கான இடம் கொண்ட அவனுடைய எஜமானத்தன்மை, (பெருநகரிலே பேர் பெற்றது) - திருவாய்மொழி (5-9-3) - பெருநகர் அரவணை மேல் - என்பதற்கு ஏற்ப திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருப்பேர்நகரில் வெளிப்படுகிறது. இப்படியாக திவ்யதேசங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் வெளிப்படும் முதன்மையான குணம்

இன்னதாகும் என்று நம்மாழ்வார் அனுபவித்த திவ்யதேசங்கள் அனைத்திலும் காண்பித்தார்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 218)

3-7-1பயிலும் சுடரொளி மூர்த்தியைப் பங்கயக் கண்ணனைப்

பயிலவினிய நம் பாற்கடற் சேர்ந்த பரமனைப்

பயிலும் திருவுடை யார் எவரேலும் அவர் கண்டீர்

பயிலும் பிறப்பிடை தோறு எம்மையாரும் பரமரே

பொருள் - செறிந்த ஸௌந்தர்யம், லாவண்யம் முதலான சுடரைக் கொண்டதான தேஜோமயமான திவ்ய திருமனியை கொண்டவனாகவும், அனைத்திற்கும் பரம்பொருளாக உள்ளான் என்பதை உணர்த்துவதான தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவனாகவும், இத்தகைய வடிவழகில் மயங்கி நிற்பவர்களுக்கு எல்லையற்ற இனிமையானவனாகவும், தனது அடியார்களுக்காகத் திருப்பாற்கடலில் கண்வளர்ந்தபடி உள்ளவனாகவும் இருக்கின்ற ஸர்வேச்வரனை எப்போதும் அனுபவித்தபடி இருத்தல் என்ற செல்வம் நிறைந்தவர்கள் தங்களுடைய பிறவி, செயல்கள் போன்ற போன்றவற்றில் குறைவுடன் இருந்தாலும், அவர்களே மேன்மேலும் ஏற்படவல்ல அனைத்து பிறவிகளிலும் எங்களை அடிமையாகக் கொள்ளவல்லவர்கள் ஆவார்கள்.

அவதாரிகை - வடிவழகிலும் குணங்களிலும் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்று இத்திருவாய்மொழியின் அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச் செய்கிறார்.

விளக்கம் – ஸர்வேச்வரனுடைய வடிவழகு மற்றும் திருக்கல்யாண குணங்கள் ஆகியவற்றில் ஈடுபட்டபடி நிற்கின்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் யாராக இருந்தாலும், அவர்களே எனக்கு எஜமானர்கள் என்று இந்தத் திருவாய்மொழியின் பொருளை சுருக்கமாக அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பயிலும்) பயிலுகை - செறிகை; அதில் வர்த்தமாந்தாலே - இதர விஷயங்களில் ஒளி கர்மநிபந்தநமாக வளருகையாலே, வளருமாபோலே குறைந்து வருமிறே; இது அங்ஙனன்றிக்கே, என்றுமொக்கப் புகர் விஞ்சி வாராநிற்கும் என்கை. (சுடரொளி மூர்த்தியை) நிரதிசயமான தேஜஸ்ஸையே வடிவாகவுடையவனை. (பயிலும் சுடர்) அன்றிக்கே, நித்யத்வமாவது – ஸர்வகாலவர்த்தித்வமாகையாலே, நித்யத்வத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். (சுடரொளி மூர்த்தியை) சுடரென்றும், ஒளியென்றும் – தேஜஸ்ஸாய், மிக்க தேஜஸ்ஸு என்கை. அன்றியே, ஒளியென்று அழகுக்குப் பேராயிற்று. சுத்தஸத்வமயமாய் ஸ்வரூப ப்ரகாசகமான விக்ரஹத்தையுடையன் என்கை. நிஷ்க்ருஷ்ட ஸத்த்வமேயாய், “தத்ர ஸத்த்வம் நிர்மலத்வாத் ப்ரகாசகம்” என்றும், “தேஜஸாம் ராசிமூர்ஜிதம்” என்றும், “திவி ஸூர்ய ஸஹஸ்ரஸ்ய” என்றும் சொல்லுகிறபடியே நிரவதிக தேஜோரூபமாய், “ஷாட்குண்ய விக்ரஹம்” என்று ப்ரமிப்பார்க்கும் ப்ரமிக்கலாம்படியாய், ஜ்ஞாநாதி குணங்களுக்கும் ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ரகாசகமான விக்ரஹமிறே.

விளக்கம் – (பயிலும்) - பயிலுகை என்றால் செறிகை. இது நிகழ்கால வினையாகக் கூறப்பட்டது; மற்றவர் விஷயங்களில் ஒளியானது கர்மம் காரணமாக வளர்வதால், வளரும் அதே வேகத்தில் குறையவும் வாய்ப்புள்ளது; ஆனால் அவனுடைய ஒளியானது அது போன்று அல்லாமல், எப்போதும் ஒரே போன்று நிலைத்து நிற்கும் என்று கூறுகிறார். (சுடரொளி மூர்த்தியை) - எல்லையில்லாத தேஜஸ்ஸையே தனது வடிவமாகக் கொண்டவனை. (பயிலும் சுடர்) - அல்லது “பயிலும்” என்பதை “மூர்த்தி” என்ற சொல்லுக்கு அடைமொழியாகக் கொண்டு பொருள் உரைக்கிறார்; அது எப்போதும் உள்ளது என்கிறார். அனைத்து காலத்திலும் இருப்பதால் இவ்விதம் உரைக்கிறார். (சுடரொளி மூர்த்தியை) - சுடர் என்றும், ஒளி என்றும் தேஜஸ் நிறைந்ததாக; அதாவது மிகுந்த தேஜஸ். அல்லது

ஒளி என்பதை அழகு என்றும் கொள்ளலாம். சுத்த ஸத்வமயமாகவும், தானாகவே வெளிப்படுவதாகவும் உள்ள திருமேனியைக் கொண்டவன் என்று பொருள். உறுதியாகக் கூறப்படத்தக்க ஸத்வமாகவும். கீதை (14-6) - தத்ர ஸத்த்வம் நிர்மலத்வாத் ப்ரகாசகம் - மூன்று குணங்களில் ஸத்வமே தூய்மையானதாக உள்ளதால் மிகுந்த ஒளியை அளிக்கவல்லது - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-9-63) - தேஜஸாம் ராசிமூர்ஜிதம் - ஓங்கி வெளிப்படுகின்ற ஒளிக்கூட்டமாக உள்ள விஷ்ணு - என்றும், கீதை (11-12) - திவி ஸூர்ய ஸஹஸ்ரஸ்ய - ஆயிரக்கணக்கான சூரியன் போன்று ப்ரகாசமாய் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப எல்லையற்ற தேஜஸ் நிறைந்த ரூபமாகவும், “ஆறு குணங்கள் வெளிப்படும்படியான திருமேனி” என்று மயங்குபவர்கள் மயங்கும்படியாக, ஞானம் போன்ற குணங்களும் ஸ்வரூபமும் வெளிப்படும்படியான உள்ள திருமேனி.

வ்யாக்யானம் - (பங்கயக்கண்ணனை) வடிவழகெல்லாம் பாதியும், கண்ணழகு பாதியுமா யிருக்கும். “ராம கமலபத்ராஷ்ட:” என்னுமாபோலே. வடிவிலே துவக்குண்பாரை வளைத்துக் கொள்வது கண்ணழகாயிற்று. ஒரு சுடர்க்கடல் போலேயாயிற்று வடிவு. அது பரப்பு மாறத் தாமரை பூத்தாற்போலேயாயிற்றுக் கண்ணழகு. வடிவுதானே ஆகர்ஷிக்கவற்று; அதுக்குமேலே அகவாயில் வாத்ஸல்யாதி குணங்களுக்கும் ப்ரகாசகமா யிருக்குமிறே கண். (பயிலும் இத்யாதி) நித்யமாய் நிரவதிக தேஜோரூபமான விக்ரஹத்தையும், அதிலும் ஆகர்ஷகமான கண்ணழகையுமுடையவனை. (பயில இனிய) இப்படி வடிவழகும் கண்ணழகும் கண்ணழிவற்றிருக்கையாலே இனியதாயிருக்குமிறே. இதர விஷயங்கள் கிட்டுந்தனையும் ஒன்றுபோலேயாய், கிட்டினவாறே அகல வழிதேடும்படியாயிருக்கும்; அவற்றினுடைய ஹேயதை அறிகைக்கும் அங்கே செறிய அமையும்; பகவத் விஷயத்தினுடைய நித்யப்ராப்யதை அறிகைக்கும் அங்கே நெருங்க அமையும். ஆகையாலேயிறே, இவ்வஸ்து நித்யப்ராப்யமாகிறது. இவ்விஷயத்தில் அநுபூதமான அழகைப் பற்ற அநுபாவ்யமான அழகு, “நோபஜநம் ஸ்மரந்” என்று முக்தன் ஸம்ஸார யாத்ரையை மறக்குமாபோலே, அநுபூதாம்சத்தை நினைக்கவொண்ணாத படியிறே இருப்பது. “பண்டு இவரை” இத்யாதி - முதல்நாள் கண்டால், ஸ்வாபாவிக சேஷித்வத்தாலும் முகத்தில் தண்ணளியாலுமாக, காணாது கண்டவனுக்கு “பண்டு கண்டுவிட்ட முகமோ?” என்று தோற்றியிருக்கும். சிலநாள்

பரிசீலித்தால், “பண்டு இவரை நாம் கண்டறியோம்!” என்று தோற்றியிருக்கும். இரண்டுக்கும் சப்தம் ஒத்திருக்க “இவ்வர்த்தத்தைக் காட்டும்படி எங்ஙனே?” என்று நான் கேட்டேன்; “பயில்கின்றாளால்” என்று ப்ரதம தசையோடு சரம தசையோடு வாசியற வார்த்தை இதுவேயாயிருந்தது கண்டரே” என்று அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் – (பங்கயக்கண்ணனை) - வடிவழகு மொத்தமாகப் பாதியும், கண்ணழகு பாதியும் என்றிருக்கும்; அதாவது இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (53-3) – ராம கமலபத்ராஷ்டி: – தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்ட இராமன் – என்பதற்கு ஏற்ப ஆகும். வடிவழகில் மயங்கி நிற்பவர்களை மேலும் வளைத்துக்கொள்வது கண் அழகு என்றானது. தேஜஸ் என்பது கடலாக நிற்பது போன்று திருமேனி உள்ளது, அந்தக் கடலின் மேற்பரப்பு முழுவதையும் மறைத்துக் கொண்டு நிற்கும் தாமரை போன்று கண்ணழகு உள்ளது. அந்தத் திருக்கண்களின் அழகானது தானாகவே கவர்ந்திழுக்க வல்லதாகும்; இத்துடன் அவனுடைய வாத்தஸல்யம் போன்ற குணங்களையும் சேர்த்து வெளிப்படுத்துவதாக உள்ள திருக்கண்கள். (பயிலும் இத்யாதி) - இவ்விதம் அவனுடைய வடிவழகும், கண்ணழகும் கண்ணழிவு இன்றி உள்ளதால் எப்போதும் இனிமையாக இருக்கும் அல்லவோ? (பயில இனிய) - மற்ற உலக விஷயங்கள் அனைத்தும் கிட்டுவதற்கு மிகவும் எளிதாகவும், ஒன்றாகவே உள்ளது போன்று தோன்றினாலும், அவற்றை அடைந்த பின்னர் அவற்றை விட்டு வெளியேறுவதற்கான வழியைத் தேட வேண்டும்படியாக இருக்கின்றன. அவற்றின் தாழ்வுகள் குறித்து உணர்த்துவதற்கு ஏதுவாகவும் பலவும் காணப்படும். பகவத் விஷயமானது எப்போதும் அடையத்தக்கது என்பதை உணர்த்தவும் பலவும் உள்ளன. இந்தக் காரணத்தால் அல்லவோ பகவத் வஸ்து என்பது எப்போதும் அடையப்பட வேண்டியதாக உள்ளது? பகவத்விஷயத்தைப் பொறுத்தவரையில் அனுபவித்த அழகை மேன்மேலும் அனுபவிக்கும்படியாக உள்ள அழகானது, சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-12-3) – நோபஜநம் ஸ்மரந் – இந்தச் சரீரத்தை நினைவில் கொள்வதில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப முக்தி அடைந்தவன் தனது பழைய ஸம்ஸார நிலையை மறப்பது போன்று, அனுபவித்ததை மீண்டும் எண்ண இயலாமல் புதிதாகக் காண்பது போன்று உள்ளது. பெரியதிருமொழி (8-1-9) – பண்டு இவரை - என்ற பாசுரத்தை அடியொட்டி பொருள் கூறுகிறார். முதல்நாள் இவனைக் கண்டால் அவனுடைய இயல்பான எஜமானத்தன்மை மற்றும் குளிர்ச்சி

ஆகியவற்றை நோக்கும்போது, இதுவரை காணாமல் இருந்தவர்கள் கூட “முன்பு இவனை எங்கோ கண்டுள்ளோமே” என்று எண்ணும்படி இருப்பார்கள். ஆனால் சிலநாள் பழகும்போது, ஒவ்வொரு நாளும் அவன் புதிது புதிதாகத் தோன்றுவதால், “இவனை இதற்கு முன்பு நாம் பார்த்ததில்லை” என்ற எண்ணமே தோன்றும்; இப்படியாக இதற்கு ஸ்வாமி நஞ்ஜீயர் பொருள் உரைத்தார். அப்போது நம்பிள்ளை அவரிடம், “இந்தப் பாசுரத்தில் உள்ள ‘கண்டறிவோம், கண்டறியோம்’ என்று இரண்டு சொற்களுக்கும் ‘எவ்வூரில்’ என்ற சொல் ஒன்றாகவே உள்ளபோது, இது போன்று இரண்டு பொருள்களைக் கூறுமோ?”, என்று கேட்டார். இதற்கு நஞ்ஜீயர், “பயில்கின்றாளால் என்ற சொல்லைக் கவனிக்க வேண்டும். ஆக இக்கருத்தை மீண்டும் மீண்டும் உரைத்தபடி உள்ளாள் என்றாகிறது. முதல்முறை முதல் பொருளிலும், இரண்டாவது முறை இரண்டாவது பொருளிலும் என்று கொள்ளவேண்டும்”, என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (நம் இத்யாதி) வடிவழகு குறையற்று குணத்திற்கொத்தையாலே கிட்டவொண்ணாதபடியிருக்குமோ? என்னில்; கலங்காப்பெருநகரத்தை இருப்பிடமாக வுடையவன் திருப்பாற்கடலிலே வந்து ஆச்ரிதர்க்கு முகங்கொடுக்கைக்கு ஒருப்பட்டிருக்கும். (நம்) ஆச்ரிதார்த்தமாக என்கிறபடி. அல்லாதார் வடிவு படைத்தால் “வடிவில் வீறுடையோம்” என்று அணைய நசை பண்ணினால் அருமைப்படுத்திப் புறப்படத் தள்ளுவர்கள்; இப்படி அழகுடையவன்தானே ஆச்ரிதரை அநுபவிப்பிக்கைக்காக அணித்தாக வந்து சாய்ந்தபடி. (பரமனை) வடிவழகாலும் குணங்களாலும் அல்லாதாரைக் கழித்து இங்கே ஓரேற்றம் சொன்னீர்; மேன்மைக்கு அவனுக்கு அவ்வருகேதான் ஒரு விஷயமுண்டோ? என்னில்; மேன்மைக்கு இவனுக்கு அவ்வருகு ஒரு விஷயமில்லை. (பரமனைப் பயிலும் திருவுடையார்) “நல்ல வாய்ப்பாயிருந்தது” என்று முகங்காட்டுவித்துக்கொண்டு ப்ரயோஜனத்துக்கு மடியேற்கை யன்றிக்கே, அவன் தன்னையே ப்ரயோஜனமாகப் பற்றி நெருங்கும் ஸம்பத்துடையார். ஒரு ப்ரயோஜனத்துக்குப் பற்றினவர்கள் அது பெற்றவாறே அவனை விட்டுப் போவர்களிறே; அவன் தன்னையே பற்றினவர்கள் பின்னை அங்கே நெருங்குமத்தனையிறே. (திரு) அவன் சேஷிதவத்துக்கு எல்லையாய் முடிகவித்தாற்போலே இவர்கள் சேஷிதவத்துக்கு எல்லையாய் முடி

கவித்திருப்பார்கள்; “அந்தரிஷ்டகதஸ் ஸ்ரீமாந்”, “ஸ து நாகவரச் ஸ்ரீமாந்”, “லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:” இத்யாதிகளிற்படியே; “அந்தரிஷ்டகத: ஸ்ரீமாந்” லங்கையை விட்டுப் பெருமாள் திருவடிகளே வரவென்று ஓரடியிட்டபோதே, ராவண ஸம்பந்தத்தாலே வந்த அஸ்ரீ போய் ஸ்வரூபாநுரூபமான ஸ்ரீ குடிபுகுந்ததிறே. “ஸது நாகவரச் ஸ்ரீமாந்” ஸர்வேச்வரன் அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து விழவேண்டும்படியான ஆர்த்தி தன்னை ஒரு ஸம்பத்தாகச் சொல்லிற்றிறே ஸ்ரீகஜேந்தராழ்வானுக்கு. “ஸர்வாத்மநா பர்யநுநீயமாந:” என்று இளையபெருமானை “நீர் யௌவராஜ்யத்திலே முடிசூடாவிடில் நாம் முடிசூடோம்” என்று பெருமாள் அருளிச்செய்யச் செய்தேயும் முடி வைக்க இசையாத இளையபெருமானையிறே “லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:” என்றது.

விளக்கம் – (நம் இத்யாதி) - வடிவழகு மிகவும் சிறப்பாக இருந்தாலும் குணத்தில் தாழ்வு இருந்தால் அண்டும்படியாக இருப்பார்களோ? இவன் விஷயத்தில் அப்படி இல்லை. மூன்றாம் திருவந்தாதி (51) – கலங்காப் பெருநகர் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான பரமபதத்தை இருப்பிடமாகக் கொண்ட அவன், தனது அடியார்களுக்காகத் திருப்பாற்கடலில் வந்து சயனித்துள்ளான். (நம்) - தனது அடியவர்களுக்காக என்று கருத்து. மற்றவர்கள் இது போன்று வடிவழகுடன் இருந்தால் “நான் அழகானவன்” என்று இறுமாப்பு கொண்டு, அவனை ஆசையுடன் அண்ட எண்ணுபவர்களைத் தள்ளுவார்கள். ஆனால் இங்கு இவ்விதம் வடிவழகு கொண்டவன், தானாகவே வலிய வந்து தனது அடியார்கள் தன்னை அனுபவிக்கும்படிச் செய்து, அதற்கு ஏற்ப அருகில் வந்து சயனித்துள்ளான். (பரமனை) - வடிவழகு மற்றும் குணங்கள் ஆகியவற்றைப் பொறுத்தவரை மற்றவர்கள் அனைவரையும் தள்ளி, இவனுக்கு மட்டுமே ஏற்றம் உள்ளது என்று உரைத்தார்; அடுத்து, மேன்மைக்கு இவனைப் போன்று வேறு யாரும் உள்ளனரா என்றால், அதற்கு இவன் மட்டுமே உள்ளான் என்கிறார். (பரமனைப் பயிலும் திருவுடையார்) – “இவன் இத்தனை அருகாமையில் உள்ளான், இது நமக்கு நன்மையே” என்று எண்ணியபடி மற்ற விஷயங்களுக்காக அவனிடம் யாசித்து நிற்காமல், அவனையே பயனாக அடையவேண்டும் என்று எண்ணி அருகில் நெருங்குபவர்கள்; இவர்கள் உயர்ந்த ஸம்பத் கொண்டவர்கள். ஒரு பயனுக்காக ஒருவனை அண்டினால், அந்தப் பயன் கிடைத்தவுடன் அகன்று சென்று

விடுவார்கள்; மாறாக அவனையே பயனாக எண்ணுபவர்கள் அகன்று செல்ல வாய்ப்பில்லை அல்லவோ? (திரு) - அவனுடைய ஸர்வேச்வரத்தன்மையின் எல்லையை உணர்த்துவது திருமுடியே ஆகும்; இவர்களும் அடிமைத்தனத்தின் எல்லையை உணர்த்தும்விதமாக அவனுடைய திருவடிகளையும் கைங்கர்யத்தையும் கொண்டிருப்பார்கள். ஆனால் இதனை “திரு” என்று கூறலாமோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (16-17) - அந்தரிசுஷகதஸ் ஸ்ரீமாந் - ஆகாயத்தில் நின்றிருந்த கைங்கர்யம் என்ற செல்வம் கொண்ட விபீஷணன் - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் (68) - ஸ து நாகவரச் ஸ்ரீமாந் - கஜேந்த்ரன் கைங்கர்யச் செல்வம் கொண்டவனாக இருந்தான் - என்றும், இராமாயணம் பாலகாண்டம் (18-29) - லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந: - கைங்கர்யச் செல்வத்தினைக் கொண்ட லக்ஷ்மணன் - என்றும் கூறியது காண்க. இதனை மேலும் விளக்குகிறார். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (16-17) - அந்தரிசுஷகதஸ் ஸ்ரீமாந் - ஆகாயத்தில் நின்றிருந்த கைங்கர்யம் என்ற செல்வம் கொண்ட விபீஷணன் - அதாவது இலங்கையை விட்டு அகன்று விபீஷணன், இராமனுடைய திருவடிகளே சேரத்தக்க இடம் என்று ஒரு அடி எடுத்து வைத்தபோதே, இராவணனுடைய ஸம்பந்தத்தால் இருந்த வந்த மூதேவி அகன்றுபோய், ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற ஸ்ரீதேவி குடிபுகுந்தாள். ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் (68) - ஸ து நாகவரச் ஸ்ரீமாந் - கஜேந்த்ரன் கைங்கர்யச் செல்வம் கொண்டவனாக இருந்தான் - அதாவது, ஸர்வேச்வரன் தனது ஆடைகள் குலைய கேசங்கள் கலைய ஓடிவந்து விழும்படியாக இருந்த துன்பத்தையே கஜேந்த்ரனுக்குச் செல்வமாகக் கூறினார். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (131-91) - ஸர்வாத்மநா பர்யநுநீயமாந: - முடி சூடிக் கொள்ள மறுத்த லக்ஷ்மணன் - என்பதற்கு ஏற்ப இராமனால் “நீ இளவரசனாக முடிசூடிக் கொள்ளவிடில் நானும் முடிசூடிக் கொள்ள போவதில்லை” என்று உரைக்கப்பட்ட போதிலும் மறுத்த லக்ஷ்மணனை அல்லவோ இராமாயணம் பாலகாண்டம் (18-29) - லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந: - கைங்கர்யச் செல்வத்தினைக் கொண்ட லக்ஷ்மணன் - என்றார்.

வ்யாக்யானம் - ஸ்ரீபரதாழ்வானை “பிள்ளாய்! உன் உள்வெதுப்பு ஆறுவது எப்போதோ?” என்று கேட்க; “யாவந் சரணௌ ப்ராதூ: பார்த்திவ வ்யஞ்ஜநாந்விதௌ! சிரஸா தாரயிஷ்யாமி” என்று, “பெருமாளும் தமக்கு வகுத்த

முடி சூடி, நானும் எனக்கு வகுந்த முடிசூடின அன்று ஆறும்” என்றானிறே; “அரசமர்ந்தானடி சூடிமரசு” இறே. அடியிலே தலையாக வாழ அடியிடுகிறாரிறே. (உடையார்) “வைச்ரவணன்” என்னுமாபோலே, பாரதந்தர்யமாகிற ஸம்பத்தையுடையவர்கள், இஸ்ஸம்பத்தையுடையாராகிறார்கள்; மற்று என்ன ஏற்றமுண்டாகவேணும் இவர்களை ஆதரிக்கைக்கு? என்னில், (யவரேலும்) ஐநம் வருத்த ஜ்ஞாநங்கள் ஏதேனுமாகவுமாம்; இது உண்டாமத்தனையே வேண்டுவது. (அவர் கண்டர்) ஐநம் வருத்த ஜ்ஞாநங்களால் வரும் அபிமாநம் பகவச்சேஷத்வத்துக்கு விரோதியாகையாலே அதில்லாதார் உத்தேச்யர் என்கிறார். “ததீயர்” என்றே தங்களை நிரூபிக்க வேண்டும்படியாய், வைஷ்ணவத்வ விரோதியான ஐந்மாதிகளால் வரும் அபிமாநமில்லாதார் நமக்குத் தேட்டம் என்கிறார். அவர்கள் எத்தனை நாளைக்கு உத்தேச்யரென்ன, (பயிலும் பிறப்பிடேதோறு) மேன்மேலேன நெருங்கி வருகிற ஐந்மங்களில் அவகாசங்கள்தோறும், “நின் பன்மாமாயப் பல்பிறவியிற்படிகின்ற யான்” என்று த்யாஜ்யமாகச் சொன்ன ஐந்மந்தன்னையே விரும்புகிறாரிறே இப்போது, பாகவத சேஷத்வத்துக்கு உறுப்பாகையாலே. மேன்மேலேன ஐந்மங்களுண்டாகவும் அமையும், ஒரு பாகவதன் ஸ்ரீபாதத்திலே வர்த்திக்கப் பெறில் என்கிறார். (எம்மையாளும் பரமர்) என்னை அடிமை கொள்ளக் கடவ ஸ்வாமிகள். “முன்பு அவனை ‘பரமன்’ என்றீர்; இங்கே இவர்களை ‘பரமர்’ என்னாநின்றீர்; இது இருக்கும்படியென்?” என்னில் - அநுபாவ்ய குணாதிக்யத்தாலே சொல்லிற்று அங்கு; இங்கு அக்குணத்துக்குத் தோற்றவர்களைச் சொல்லுகிறது; தத் ஸம்பந்தமொழியச் சொல்லில் பகவத் ஸம்பந்தம் அற்றதாம்.

விளக்கம் - பரதனிடம், “உன்னுடைய மனக்குமுறல் எப்போது உன்னை விட்டு விலகி ஆறும்” என்று கேட்டபோது, அவன் இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (98-9) - யாவந்ந சரணெள ப்ராது: பார்த்திவ வ்யஞ்ஜநாந்விதெள! சிரஸா தாரயிஷ்யாமி - எனது தமையனான இராமனுடைய திருவடிகளை எனது தலையில் ஏற்கும்வரை உண்டாகாது - என்று, “இராமன் தனக்கு ஏற்ற அரச பதவி என்ற க்ரீடத்தை தலையில் தாங்குதல், நான் எனக்கு ஏற்ற இராமனின் திருவடியைத் தலையில் தாங்குதல் ஆலியவை நடந்த அன்று தீரும்”, என்றான். பெருமாள் திருமொழி (10-7) - அரசமர்ந்தான் அடி சூடும் அரசு - திருச்சித்ரகூடத்தில்

உள்ளவன் திருவடிகளைத் தலையில் சூடும்படியான ராஜ்யம் கொண்ட பரதன் - என்பது காண்க. திருவடிகளைத் தலையில் வைத்தபடி வாழ எண்ணுபவன். (உடையார்) - குபேரன் போன்று, அவனுக்கு வசப்பட்டவர்கள் என்ற செல்வம் உடையவர்கள். இவர்களைக் கொண்டாடுவதற்கு வேறு என்ன ஏற்றம் ஏற்படவேண்டும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (யவரேலும்) - பிறவி, ஒழுக்கம், ஞானம் என்று ஏதேனும் இருக்கவேண்டும். (அவர்) - பிறவி, ஒழுக்கம், ஞானம் போன்றவை மூலம் ஏற்படும் அபிமானம் என்பது பகவானுக்கு அடிமையாக இருத்தலுக்கு விரோதியாக உள்ளதால், அவை இல்லாதவர்களே ஏற்புடையவர்கள் என்கிறார். “அடியார்கள்” என்பதன் மூலமே தங்களை அடையாளம் காண்பித்துக் கொள்பவர்களாகவும், ஸ்ரீவைஷ்ணவத் தன்மைக்கு விரோதியாக உள்ளதான உயர்பிறவி போன்ற எண்ணங்கள் இல்லாதவருமே நமக்கு ஏற்றவர்கள் என்கிறார். அவர்கள் எத்தனை காலம் ஏற்புடையவர்கள் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (பயிலும் பிறப்பிடைதோறு) - இனி வருகின்ற அனைத்து பிறவிகளிலும் ஒவ்வொரு நொடியிலும். திருவாய்மொழி (3-2-2) - நின் பன்மாமாயப் பல்பிறவியிற்படிகின்ற யான் - என்று கைவிடத்தக்கதாக உரைத்த பிறவிகளை, பாகவதர்களுக்கு அடிமையாக இருத்தல் என்ற காரணத்தால் இங்கு விரும்புகிறார். ஒரு பாகவதனுடைய திருவடிகளில் வசிக்கும்படியான நிலை ஏற்படும் என்றால், எத்தனை பிறவிகள் வந்தாலும் ஏற்புடையதே ஆகும் என்றார். (எம்மை) - என்னைத் தங்களுடைய அடிமையாக ஏற்கின்ற எனது எஜமானர்களாகிய பாகவதர்கள். முன்பு ஸர்வேச்வரனை “பரமன் - உயர்ந்தவன்” என்றீர்கள், இப்போது பாகவதர்களே “பரமர் - உயர்ந்தவர்கள்” என்கிறீர்கள்; இது எப்படிப் பொருந்தும் என்று கேட்க; விடை அளிக்கிறார். அனுபவிக்கத்தகுந்த குணங்கள் நிறைந்தவன் என்பதால் அவனை உரைத்தேன்; அந்தக் குணங்களில் ஈடுபட்டு தங்களையே இழந்தவர்கள் என்பதால் இவர்களை உரைத்தேன் என்கிறார். பாகவத ஸம்பந்தம் இல்லை என்னும்போது பகவத் ஸம்பந்தமும் இல்லை என்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 80)

75. செய்த்தலைச் சங்கம் செழுமுத்தம் ஈனும் திருவரங்கர்

கைத்தலத்து ஆழியும் சங்கமும் ஏந்தி நங்கண் முகப்பே

மொய்த்தலைத்து உன்னை விடேன் என்று இருக்கிலும் நின்புகழே

மொய்த்தலைக்கும் வந்து இராமானுச என்னை முற்று நின்றே

விளக்கவுரை - திருவரங்கத்தில் உள்ள வயல்களில் காவிரியின் நீரில் அடித்து வரப்பட்ட வெண்மையான சங்குகள் உள்ளன. அவற்றின் உள்ளே காணப்படும் வெண்மையான முத்துக்களை தனக்கு ஆடையாகப் பெரியபெருமாள் ஏற்றுக் கொள்கிறான். இந்த அரங்கன் செய்வது என்ன? தனது அழகான திருக்கரங்களுக்கு மேலும் அழகு சேர்க்கும் விதமாக சக்கரத்தையும், பாஞ்சஜன்யம் என்ற சங்கையும், வைத்துள்ளான்; இவ்விதம் தனது அழகு முழுவதையும் எனக்குக் காண்பித்தபடி நின்றுள்ளான்; இதன் மூலம் எனது புத்தியைத் தடுமாறச் செய்கிறான்; என்னை நான் நின்ற இடத்தில் நிலையாக நிலலாதபடி அவனை நோக்கியே ஓடும்படிச் செய்கிறான்; என்னுடன், “உன்னை எனது அழகில் மயங்கி விழும்படிச் செய்யாமல் விடமாட்டேன்”, என்று உள்ளான். அவன் அவ்விதம் உள்ளபோது, எம்பெருமானாரே! நான் உள்ள இடம் தேடிவந்து என்னை முழுவதுமாக ஆட்கொண்டு, உமது கல்யாண குணங்கள் அல்லவோ என்னை மொய்த்தபடி உள்ளன? ஆக அரங்கனைக் கண்டாலும் நான் அவன் பக்கம் சாயாமல் உமது பக்கமே உள்ளேன் என்று கருத்து.

அவதாரிகை - இப்படி இவர் தம்முடைய குண சேஷ்டிதங்களை யநுஸந்தித்து வித்தராய்ச் சொன்ன வார்த்தையை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, “இப்போது நீர் அத்யவஸாயாதிசயத்தாலே இப்படியெல்லாம் சொன்னீர். ஆகிலும் பகவத்விஷயத்திலே சென்று அங்கேற வைலக்ஷணங்களைக் கண்டு அவ்விடத்தில் ரஸமறிந்தீராகில் இந்த ப்ராவண்யம் நிலை நிற்குமோ” என்று திருவுள்ளமாயருள; “ஸர்வேச்வரன் சங்குசக்ராதி திவ்யாயுதாலங்க்ருதனாய்க் கொண்டு அடியேனிருந்தவிடம் தேடி வந்து தன் வைலக்ஷணயத்தை அடியேனுக்கு முற்றுட்டாகக் காட்டி உன்னை நான் விடுவதில்லையென்று என் முன்னே நிற்கிலும், அவன் வைலக்ஷணயத்திலே யீடுபடாதே தேவரீர் பக்கலில் தானே ஈடுபடும்படி தேவரீருடைய கல்யாணகுணங்கள் கட்டடங்க வந்து அடியேனைச் சூழ்ந்துகொண்டு ஆகர்ஷியா நிற்கும்” என்கிறார்.

விளக்கம் - இப்படியாக திருவரங்கத்தமுதனார் தன்னுடைய குணங்கள் மற்றும் செயல்கள் ஆகியவற்றை எண்ணியபடி மகிழ்ந்து உரைத்த அனைத்தையும் எம்பெருமானார் கேட்டருளினார். அவர் அமுதனாரிடன், “நீவிர் நம்மிடம் கொண்ட ஈடுபாடு காரணமாக இவ்விதம் உரைத்தீர். ஆனால் பகவானை அண்டி நின்று அவனுடைய வேறுபட்ட மேன்மைகள் அனைத்தையும் உணர்ந்து, அவனிடம் உள்ள சுவையை உணர்ந்தால், இந்த ஈடுபாடு நிலையாக இருக்குமோ?”, என்றார். இதற்கு அமுதனார், “ஸர்வேச்வரன் சங்கு சக்கரம் முதலான அனைத்து ஆயுதங்களையும் தரித்தபடி, நான் உள்ள இடம் தேடிவந்து, தனது வேறுபட்ட மேன்மைகளை எனக்கு முற்றிலுமாகக் காண்பித்து, என்னிடம் - உன்னை நான் விடமாட்டேன் - என்று அருகிலேயே நின்றான் என்றாலும், அவனுடைய மேன்மைகளில் ஈடுபடாமல், உம்முடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் முழுவதுமாக வந்து என்னைச் சூழ்ந்து கொண்டு, என்னை வசீகரம் செய்யும்”, என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (செய்த்தலைச் சங்கம்) - “சூழ் புனலரங்கம்” என்றும், “பூகீ கண்ட த்வயஸ ஸரஸ நிக்த நீரோபகண்டாம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருக்காவேரியில் ஜல ஸம்ருத்தியாலே கோயில் சுற்றுமிருக்கிற வயல்களுக்கும் திருநந்தவநங்களுக்கும் நீர் பாய்ந்தால் அந்த வயல் தலையிலே ஜலத்தோடே வந்த சங்கங்கள் அங்கே நிற்குமிறே; அப்படிப்பட்ட சங்கங்களானவை. (செழுமுத்த

மீனும்) அழகிய முத்துக்களை ப்ரஸவியா நின்றுள்ள ஜல ஸம்ருத்தியையுடைத்தான ப்ரவாஹத்தோடே வந்த சங்கங்களாகையாலே அவற்றுக்கு அழகிய முத்துக்களை ஈனுக்கையே ஸ்வபாவமாயிருக்குமிறே. இவர் அந்த வைலக்ஷண்யத்தை ஸதா அநுபவித்துக் கொண்டிருந்தவராகையாலே அதையிட்டே அந்நகரத்தை வர்ணிக்கிறார் காணும். (திருவரங்கர்) இப்படிப்பட்ட ரங்க ஸ்தலத்துக்கு நிர்வாஹரான பெரியபெருமாள்.

விளக்கம் - (செய்த்தலைச் சங்கம்) திருமாலை (38) - சூழ் புனல் அரங்கம் - என்றும், ஸ்ரீரங்கநாத ஸ்தோத்ரம் (5) - பூகீ கண்ட த்வயஸ ஸரஸ நிக்த நீரோபகண்டாம் - மிகவும் ப்ரியத்துடன் கூடிய நீரோட்டத்துடன் கூடிய - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப திருக்காவேரியின் நீர் வளர்ச்சி காரணமாக, திருவரங்கம் பெரியகோவிலைச் சுற்றியுள்ள வயல்களுக்கும் நந்தவனங்களுக்கும் நீர் பாய்ந்தபடி உள்ளது. இதன் காரணமாக அந்த வயல்களின் வரப்புகளில் அந்த நீரால் அடித்து இழுத்துக் கொண்டு வரப்பட்ட சங்குகள் தேங்கி நிற்கின்றன. அப்படிப்பட்ட சங்குகளானவை, (செழுமுத்த மீனும்) - அழகான முத்துக்களைத் தங்களுக்குள் கொண்டுள்ளன. நிறைந்த நீருடன் வந்த சங்குகள் என்பதால் அவற்றுக்கு அழகான நல்முத்துக்களை பெற்றெடுப்பது இயல்பு ஆகும். இவர் எப்போதும் அந்த மேன்மையை அநுபவித்தபடி உள்ளவர் என்பதால் அதனைக் கொண்டே திருவரங்கத்தை வர்ணிக்கிறார். (திருவரங்கர்) - இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீரங்கசேஷத்ரத்திற்கு எஜமானனாக உள்ள பெரியபெருமாள்.

வ்யாக்யானம் - (கைத்தலத்து ஆழியும் சங்கமும் ஏந்தி) - “சங்கொடு சக்கரமேந்தும் தடக்கையன்” என்றும், “கூராராழி வெண்சங்கமேந்தி” என்றும், “கையினார் சுரி சங்கனலாழியார்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே வெறும் புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்க வேண்டும்படியான அழகிய திருக்கைகளிலே திருவாழியாழ்வானையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் தரித்துக் கொண்டிருந்தால் அந்தச் சேர்த்தியழகு வாக்குக்கு நிலமன்றிறே. திருக்கைகளும் திருவாயுதங்களும் தட்டு மாறி ஒன்றுக்கு ஒன்று பரபாகமாய்க் காணுமிருப்பது. இப்படி அணியாராழியும் சங்கமு மேந்திக் கொண்டு தர்சநீயராய். (என் கண் முகப்பே) என் கண் வட்டத்திலே ஸாஷாத்தகரித்து.

விளக்கம் - (கைத்தலத்து ஆழியும் சங்கமும் ஏந்தி) - திருப்பாவை (14) - சங்கொடு சக்கரம் ஏந்தும் தடக்கையன் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-9-1) - கூராராழி வெண்சங்கேந்தி - என்றும், அமலனாதிபிரான் (7) - கையினார் சுரிசங்கனலாழியர் என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப திருக்கரங்களில் ஏதும் வைத்துக் கொள்ளாமல் நின்றாலும் வெளிப்படும் அழகு காரணமாக ஆலத்தி சுற்றவேண்டும்படி இருக்கும்; ஆனால், அத்தகைய அழகான திருக்கரங்களில் திருச்சக்கரத்தாழ்வானையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் தரித்தபடி நிற்கும்போது அத்தகைய அழகு என்பது சொற்களால் விவரிக்க முடியாதது ஆகும். திருக்கரங்களும், அந்தத் திருவாயுதங்களும் ஒன்றுக்கு ஒன்று அழகு சேர்ப்பதாக உள்ளன. இவ்விதம் அழகான சக்கரம் மற்றும் சங்கம் ஆகியவற்றைத் தரித்தபடி காண்பதற்கு அழகாக உள்ளவனை. (என் கண் முகப்பே) - எனது கண்களால் நேரில் கண்டு.

வ்யாக்யானம் - (மொய்த்தலைத்து) தம்முடைய ஸௌந்தர்யாதிகளாலே தேவரீர் விஷயமான என்னுடைய அத்யாவலாயத்தை குலைக்கக்கீடான புத்தி பேதத்தைப் பிறப்பித்தும், நின்றவிடத்திலே நில்லாதபடி துடிப்பித்தும். “மெய்த்தலத்து” என்று பாடமானபோது, மெய்யான தலத்திலே - மெய் நிலத்திலே - என்றபடி. அதாவது, நினை விடேனென்றிருக்கிறவிருப்பு. ஐந்தரஜாலிகம் போலே மெய்போலும் பொய்யன்றிக்கே ஸத்யமேயாயிருக்கை. மொய்த்தல் - திரளுதல். அலைத்தல் - நின்ற இடத்தில் நில்லாதபடி துடிப்பித்தல். (உன்னை விடேனென்றிருக்கிலும்) உன்னை நாம் விடக் கடவோ மல்லோமென்று ப்ரதிஞ்ஜை பண்ணிக் கொண்டு ஸ்த்தாவர ப்ரதிஷ்டையாக அடிபேராதேயிருக்கிலும்.

விளக்கம் - (மொய்த்தலைத்து) - தனது அழகு காரணமாக எம்பெருமானாராகிய உம்மிடம் எனக்குள்ள ஈடுபாட்டைக் குலைப்பதற்கு ஏற்றபடி எனது புத்தியை அந்த அழகில் தடுமாற வைத்தும், நான் நின்ற இடத்தில் நிற்க இயலாதபடி அவனைக் காணவேண்டும் என்று துடிக்க வைத்தும். “மொய்த்தலைத்து” என்பதற்குப் பதிலாக “மெய்த்தலைத்து” என்று கொண்டால், “மெய்யான இடத்தில்” என்று பொருள்; அதாவது “உன்னை இனி விடமாட்டேன்” என்று நிற்கும் நிலை. இந்தரஜாலம்

போன்று பொய்யாக இன்றி, மெய்யாகவே உள்ள நிலை. (உன்னை விடேன் என்று இருக்கிலும்) - உன்னை விட்டு இனி நான் போகமாட்டேன், உன்னையும் விடமாட்டேன் என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்தவனாக, மரம் போன்று நிலையாக நகராமல் நின்றாலும்.

வ்யாக்யானம் - (இராமாநுச) - எம்பெருமானாரே. (நின்புகழே) “ஏய்ந்த பெருங்கீர்த்தி” என்னும்படியான தேவரீருடைய கல்யாணகுணங்களே (வந்து - என்னை முற்றும் நின்று -மொய்த்தலைக்கும்) அடியேனிருந்தவிடம் தேடி வந்து விஜாதீயர்க்கிடங் கொடாதபடி அடியேனை எங்குமொக்க பரிவேஷ்டித்துக் கொண்டு நின்று, பகவத் வைலக்ஷண்யத்தில் கால்தாழாதபடி அஹமஹமிகயா ஸ்வ வைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டி ஆகர்ஷியா நிற்கிறன. ஆகையால் பகவத் வைலக்ஷண்யத்தைக் கண்டாலும் அதிலே தோள் மாறக்கூடாதென்று கருத்து. “கச்சதா மாதுலகுலம் பரதேந மஹாத்மநா சத்ருக்நோ நித்யசத்ருக்நோ நீத: ப்ரீதி புரஸ்க்ருத:”, “ஸுலபம் ஸ்வகுரும் த்யக்த்வா துர்லபம்ய உபாஸதே ஹஸ்தஸ்த்தமுதகம் த்யக்த்வா கநஸ் தமபி வாஞ்சதி” என்னக் கடவதிறே. “எட்டவிருந்த குருவை யிறையன்றென்று விட்டோர் பரனை விருப்புதல் பொட்டெனத் தன் கண் செம்பளித்திருந்து கைத்துருத்தி நீர் தூவி அம்புதத்தைப் பார்த்திருப்பானற்று” என்று அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானாரும் அருளிச் செய்தாரிறே.

விளக்கம் - (இராமாநுச) - எம்பெருமானாரே. (நின்புகழே) “ஏய்ந்த பெருங்கீர்த்தி” என்பதற்கு ஏற்ப உம்முடைய திருக்கல்யாணகுணங்கள், (வந்து - என்னை முற்றும் நின்று -மொய்த்தலைக்கும்) - நான் உள்ல இடம் தேடி வந்து மற்ற எதற்கும் என்னை ஆளாக்காமல், என்னை அனைத்துப் பக்கங்களிலும் பாதுகாத்தபடி, அந்த பகவத் மேன்மையில் தடுமாறாதபடி உம்முடைய மேன்மையைக் காண்பித்தபடி உள்ளன. ஆகவே பகவத்விஷயத்தைக் காணும்போது அதில் மாறக்கூடாது என்று கருத்து. இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (1-1) - கச்சதா மாதுலகுலம் பரதேந மஹாத்மநா சத்ருக்நோ நித்யசத்ருக்நோ நீத: ப்ரீதி புரஸ்க்ருத: - பரதன் தனது மாமன் வீட்டிற்குச் செல்லும்போது, எப்போதும் உடனுள்ள சத்ருக்களாகிய ஐந்து புலன்களை அடக்கிய சத்ருக்நனும் அவனால் ஆசையுடன் அழைத்துச்

செல்லப்பட்டான் - என்றும், ஸுலபம் ஸ்வகூரும் த்யக்த்வா துர்லபம்ய உபாஸதே ஹஸ்தஸ்தமுதகம் த்யக்த்வா கநஸ் தமபி வாஞ்சதி - தனக்கு மிகவும் எளிதாக அண்டக்கூடியபடி உள்ள ஆசார்யனை விடுத்து, அடைவதற்கு மிகவும் கடினமாக உள்ள பகவானை அண்ட எண்ணுதல் என்பது, கைகளில் உள்ள தண்ணீரைக் கண்களை மூடியபடி கீழே தெளித்து ஆகாயத்தில் உள்ள நீரை எதிர்பார்ப்பத்து போன்றதாகும் - என்றும் கூறுவதைக் காண்க. இதே கருத்தை ஞானஸாரத்தில் (33) - எட்டவிருந்த குருவை யிறையன்றென்று விட்டோர் பரனை விருப்புதல் பொட்டெனத் தன் கண் செம்பளித்திருந்து கைத்துருத்தி நீர் தூவி அம்புதத்தைப் பார்த்திருப்பானற்று - என்று ஸ்வாமி அருளாளப்பெருமா ளெம்பெருமானார் அருளிச்செய்தது காண்க.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்